

Gün Yüzüne Çıkan Hüzün

– NeclaKezbanT · 14 Mayıs 2013

/

üşüyor yıllar sonra
nidasını tuttuğumuz dağlar
rüzgar esmiyor yeşildeniz
esmiyor çiçekmemleket
yalınyürek eskisi kadar

hangi yangına tutuşsak
saatleri bağlar zincire akrep
kalır bir yerde
bir yerden sonra öbür yanımız

anaların ağlayışını gördükçe
düşerim per perişan yere
dudaklarını biraz öteye çeksene acı
yorgunluğum ondan öpüldükçe
içime oturuyor
ağlayan yarımız

su içtiğimiz çeşmeler
kurduğundan beri
kurşun diline ağırdır mavi
neden

yılandan korktuğumu değil
adresini bilmeyen ölülerden söyle
bir kaç kez seçilmiş söz
toprak, dost düşman
neşriyat dahilinde
öz be öz çalınmış nefese dair

yaşamak, asmada güller
pencereler kapandıkça ıslanır
üşür aklım yıllar sonra

bile hep aynı kelime
minvali şaşmayan kader

hüzün bir bölünme bir çoğalma aniden
yaşamın orta yerinde
halkların kalbinde ince hastalık
ve kan dönümünde güneş
çocukların dilinde

hangi derde yanayım diyor biri
sür git insan saçlarını bile
yolculuk var
adını unuttuğun gizli şehre

/